

GÖLGE ŞEHİR

yedi tepe, üç göbek, bir düğüm...

- ROMAN -

Gölge Şehir

Esma Nur Tetik

Genel Yayın Yönetmeni: Hayati Bayrak

Yayın Koordinatörü: Erol Şahnacı

Editör: Elif Tokkal

Sayfa Tasarımı: Burhan Maden

Kapak Tasarımı: Enis Ak

Hayat Yayınları: 812

Edebiyat: 140

1. Baskı: İstanbul / Ekim 2025

ISBN: 978-605-151-597-7

Yayıncı Sertifika No: 75092

© 2025 Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizm. ve Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Baskı: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Molla Gürani Mahallesi Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3 Daire: 5

34093 Fındıkzade - Fatih / İstanbul Tel: (212) 613 11 00 | Gsm: (530) 259 80 96

www.hayatyayinlari.com | e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

ESMA NUR TETİK

GÖLGE ŞEHİR

yedi tepe, üç göbek, bir düğüm...

- ROMAN -

Hayat

ESMA NUR TETİK

1995 yılında Afyonkarahisar'da doğdu, çocukluğundan bu yana İzmir'de yaşıyor. Dokuz Eylül Üniversitesi Mimarlık Bölümü'nden mezun oldu. Mimarlık mesleğini freelance olarak sürdüren yazar, tasarımın açtığı düşünce kapılarıyla birlikte resim yapmaya başladı ve sanata dair ilgisini farklı alanlara yaydı. Yağlı boya, akrilik, sulu boya ve rölyef çalışmalarının yanı sıra, meslektaşı olan iki arkadaşı ile birlikte yürüttüğü "mimarlık ve şeyler" temalı podcast programıyla üretmeye devam ediyor.

Sanatın ve tasarımın, insanın dünyaya bakış açısını dönüştürmede güçlü bir etkisi olduğuna inanıyor. Ancak kendisini en çok kelimelerin arasında buluyor. Yazın serüveni lise yıllarında kaleme aldığı şiirlerle başladı. Kısa hikâyelerle kurgu dünyasına adım atarak devam etti ve bugünkü yolculuğuna evrildi. Ona ilham veren fotoğrafların hissettirdikleriyle dünyalar kurup kaleme aldığı "fotohikaye" serisi, hayal gücünü kelimelere dönüştürmesinin özgün örneklerinden biri oldu.

Mayıs 2024, Floransa İtalya

Masanın başında, kendimden geçercesine çizdiğim şeyin ne olduğu hakkında herhangi bir fikrim yoktu. Bir planın eskizini andırdığı kesindi. Fakat tek anlayabildiğim bundan ibaretti. Bu plan çiziminin nereye ait olduğu ve nasıl bir tasarım olduğunu bilmiyordum. Neden bunu çizdiğim konusu ise bütün bu soru işaretlerinin temelinde duruyordu. Gözlerim, üzerine çöken yorgunluğa yenik düşmek üzereyken masada acımasızca akan zamanı gösteren saate takılıyor. Akrep ve yelkovan, sanki bir yere yetiştirilmiş gibi büyük bir hızla dönüyorlardı. Sahi, zaman neden bu kadar hızlı akıyordu?

Tik tak...

Tik tak...

14.51, 14.52 ve...

Akrep ve yelkovan, sanki menzillerine ulaşmış gibi 14.53'te duruyor. Kulaklarımı tırmalayan o uğursuz ses beynimde yankılanıyor. Büyük bir çatırtı ile ayaklarımı bastığım zeminin şiddetli bir gürültüyle derin bir karanlığı yırtarak çatladığını görmem, neler olduğunu anlamama yetmişti. Yine aynı kuskacın içine düşmüştüm.

O korkunç karanlığın kara delik misali ayaklarımdan tutup da içine çektiğini fark ettiğimde, sonu olmayan bir düşüşe geçmişim.

Karanlık, bilinmez bir canavar misali beni içine çekerken ellerim havada, istemsiz fiziksel hareketlerle karşı koymaya çalışıyordum. Yer çekiminin etkisini hiç bu kadar derinden hissetmemiştim. Ne büyük bir gücü olduğunu bu şekilde fark etmek pek de hoş değildi doğrusu.

Korku, telaş, dehşet... Ruhumdan çıkıp bedenimi saran bu baskın duyguların arasında cılız benliğini göstermeye çalışan umudu görmüştüm. Ellerimi o zayıf umudun hatırı için sallamaya başladım. Tutunacak bir yere denk gelme umuduyla, bir o yana bir bu yana salladığım ellerimin boşlukta kalması ile umudu ıskaladığımı fark ettiğimde kendimi karanlığa teslim etmekten başka çarem kalmamıştı. Belki birkaç saniye süren bu düşüşün, zamanı ne kadar esnetebildiğine şahit oluyordum şimdi. Bitsin artık, bu düşüşün bir sonu olmalı... Bu gibi düşüncelerle umutsuzluğun pençesinde kıvranıyordum ki tam o anda ellerimi iki taraftan kavrayan iki yabancı el ile bu dipsiz karanlığa düşmekten kurtulmuştum. Bir an için içimdeki cılız umudun varlığını güçlendiren bu yabancı ellere çevirdim gözlerimi. Sol elimi tutan elin gücünü, âdeta hücrelerime kadar hissedebiliyordum. Parmağındaki haşmetli yüzüğün varlığı, o kısacık anda dikkatimi çekmeyi başarmıştı. Gözlerimi sağ elime çevirdiğimde fark edebildiğim tek şey, diğerine göre daha genç olduğunu anlayabildiğim bu yabancıнын, hafif ıslak eliyle elini, elime mühürlercesine sımsıkı tutmasıydı.

“Aras! Aras! Uyan abi kendine gel. Aras korkutma beni! Kendine gel ne olur...”

Telaşa kapılmış bir sesin gücü, beni düştüğüm karanlık dehlizlerden sıyırmaya yetmişti. Gözlerimi açtığımda gözlerini korku bürümüş Rüzgâr, iyi olduğumu teyit etmek istercesine başucumda dikilmiş bana bakıyordu.

“Yine mi aynı rüyayı gördün yoksa?”

Alnımdan dökülen soğuk terlerin neler hissettiğimi anlatmak için dile geldiğimi düşündüm o an. Birkaç dakika içerisinde, zihnimin o

karanlık rüyadan sıyrılmasını bekledikten ve kendimi biraz daha iyi hissettikten sonra telaşlı bakışlarıyla benden bir yanıt bekleyen dostumu daha fazla merakta bırakamadım.

“Evet, yine o rüya,” devamında söyleyeceğim cümlelerin etkisini artırmak istercesine biraz soluklandıktan sonra devam ettim.

“Fakat bu kez, çok büyük bir değişiklik vardı Rüzgâr,” derken gözlerimle ellerimi süzüyordum. Meraktan kıvranan Rüzgâr:

“Aras, insanı meraktan çatlatmasana. Hadi ne olduğunu anlat.”

Sıcacık yatağından kalkıp, rahat uykusunu benim yüzünden bölmüş arkadaşımı merakta bırakmak değildi aslında amacım. Yalnızca zihnimde neler olup bittiğinin mukayesesini yapacak durumda değildim.

Ellerime bakarken sağ elimde siyah, hafif nemli bir leke olduğunu fark etmem beni kendime getiren, gerçekten uyanmamı sağlayan sağlam bir tokat olmuştu. Ellerimi Rüzgâra doğru kaldırarak:

“Saat yine 14.53’ü gösterdiğinde karanlığa çekilmeye başladım. Düşüş o kadar uzun sürdü ki koca bir ömrü o düşüşte yitirdiğimi sandım. Umuda dair her şeyi bıraktığım anda, iki elimden iki adamın beni tutmasıyla karanlıktan kurtuldum. Sol elimi tutan elde, heybetli ve dikkat çeken bir yüzük vardı. Fakat yüzüğe dair hiçbir detay aklımda kalmamış. Hoş, zaten bunun ne önemi var ki... Sağ elimde ise...”

Sözlerimi yarıda kesip tüm dikkatimi sağ elime verdiğimi gören Rüzgâr, bakışlarını oraya çevirdiğinde konuşmaya devam ettim:

“Sağ elimi ise avucunda mürekkep olan birisi tutmuştu.”

Bu odada elimde mürekkebin bulaştığı herhangi bir yer olmadığını ikimiz de biliyorduk. Ve bu farkındalık, tüylerimizi diken diken etmeye yetiyordu. Neler olduğunu öğrenince -biraz da kendime gelmemin etkisiyle- Rüzgâr, biraz sakinleştikten sonra yanı başımdaki kanepeye oturdu. İkimiz de rüyanın anlamını zihnimizde tartıp biçmeye çalışırken zamanı sessizliğe kattık. Bir yandan yatağın

başucundaki ahşap oymalı komodinin üzerindeki peçeteyi alıp alnımdan damla damla dökülen soğuk terleri silerken bir yandan da zihnimde olup biteni bir anlam çerçevesine oturtmaya çalışmaktaydım. Âdeta anlaşmışız gibi bir müddet sustuktan sonra sessizliği bölen yerinde duramayan dostum Rüzgâr:

“Bugünün stresiyle yattığın için muhtemelen her zamankinden farklıydı rüyan. Zaten ben uyuyabileceğini bile düşünmemiştim. İyi olmuş uyuduğun, biraz olsun dinlenmiştir vücudun. Zihnin dinlenemese de,” dedi, o uykulu hâliyle bile gülmek için bir sebep bulabilmesi ne tuhaftı.

“Hem de ne dinlenmiş... Gerçi doğru söylüyorsun, böyle önemli bir günün gecesinde uyuyabileceğime ben de hiç ihtimal vermezdim.”

Gözlerimi, saatin kaç olduğunu kestirmek için pencereye çevirdim. Floransa Katedrali’nin kırmızı kiremitli çatısını daha da belirginleştiren turuncu bir ışık, pencereden içeri süzülüyordu. Güneş bütün görkemiyle doğmak üzereydi. O an, benim yüzümden uykusu bölünen arkadaşşıma içten içe üzüldüm.

“Rüzgâr, gerçekten kusura bakma ya seni de uykundan etmiş oldum. Bugün ikimiz için de yoğun ve yorucu bir gün olacak. Hadi sen geç yatağına da biraz daha uyu. Ben seni vakit geldiğinde uyandırırım.”

“Aras, saçmalama istersen. Böyle şeylerin lafı mı olur aramızda. Ama tabii biraz uykuya da hayır diyemem sanırım,” dedi son enerjisini de bu tebessüme ayırmış gibi gülümseyerek.

Rüzgâr, odasına çekilince ben de kendime gelmek için banyoya gidip soğuk su altında kendime gelmeye çalıştım. Beni kendime ancak bu getirirdi zaten. Bugün benim için çok özel bir gündü. Floransa Katedrali’ne banyonun camından bakmak, biraz tuhaf hissettirse de muhteşemdi. Tarihin en önemli mimari yapılarından biriydi ve ona bakarak küvette keyif yapma düşüncesi biraz ürkütüyordu insanı.

İtalya, Floransa'daki Pallazzo Nicolini al Duomo Otelindeydik. İkonik Floransa Katedrali'nin hemen yanı başında bulunan tarihi bir yapı. Floransa Belediyesi, bizim için tarihi ve özel bu otelin en kıymetli odasını ayırtmış. Ne büyük jest... Etkilenmedim değil doğrusu. İnsan kendini böyle yerlerde çok değerli hissediyormuş cidden.

Geçmişte bu yapı, Floransa'nın köklü ailelerinden Nicollini ailesinin konutuymuş. Şimdilerde ise Floransa Katedrali Duomo'ya bakan onlarca penceresi olan bir otele dönüşmesiyle tanınıyor. Bir gün burada konaklayabileceğimi düşünmek, hayal bile edilemezdi, ama işte buradayım; hayat, öngörülemezlikleriyle hayattır! Her an her şey olabilir.

Floransa Katedrali'ni en güzel gören pencerenin önündeki sandalyeye oturdum. Masada, kahvaltı öncesi atıştırmamız için akşamdan bırakılan taze kurabiyeler, iki adet porselen fincan ve bir de demlik duruyordu. Hemen kolumdaki saate çevirdim gözlerimi. Saat henüz 06.20'yi gösteriyordu. Rüzgâr'ı uyandırmak ve hazırlanmak için bir saatten fazla vaktim vardı. Ayağa kalkıp yanı başımdaki masada duran su ısıtıcısı ile bir miktar su kaynatıp süt beyazı porselen demliğe sallama çay demledim. Normalde bu odaya özel servisleri oluyormuş. Günün her saati bize özel ikramlarda bulunabiliyorlarmış, fakat biz dinlenmek istediğimiz için rahatsız edilmek istemedik.

Otel çalışanları, Türk olduğumuzu bildiklerinden odamıza Türk çayı koymuşlar; sağ olsunlar, çok ince bir düşünce. Şimdi elimde sıcak bir çay... Karşımda gün ışığıyla yıkanan ve bütün heybetiyle seyredilmeyi bekleyen devasa Floransa Katedrali. Zihnimde sınırsız düşüncelerle canlanan Rönesans, Mediciler ve entrikaları fısıldayan taşlar ... Gecenin kasvetli ruh hâlinde sıyrılmak ve günün heyecanına bürünmek için mükemmel bir zaman...